WILKINSON SWORD
WILKINSON SWORD
WILKINSON SWORD

LADY WILKINSON SWORD

Lífið er aldrei safn tækifæra.

Lífið er eitt einasta tækifæri sem kemur aldrei tvisvar.

Þannig var það hjá mér.

Á árum mínum í ítölsku frímúrarareglunni, sem viðurkennd er í helgisiðum sínum og hefðum af Sameinuðu stórstúkunni á Englandi, fékk ég tækifæri til að taka þátt í heldur óvenjulegri samkomu.

Ég var þegar kominn á þriðju gráðu, en ég mætti með rétta hugarfarið: hugarfar lærlings.

Þetta var ekki helgisiðafundur.

Það voru engar svuntur, engin tákn, engin orð til að læra utanbókar.

Þetta var einfaldlega kvöldverður.

Kvöldverður í London.

Eitt af þessum kvöldum sem virðast hversdagsleg á meðan maður lifir þau og verða ekki einstök fyrr en mörgum árum síðar, þegar maður loksins skilur merkingu þeirra.

London bjó yfir sínum venjulega sjarma.

Sagan virtist horfa út úr hverri byggingu.

Krúnan.

City.

Einkaklúbbarnir.

Stofnanirnar.

Hefðirnar sem lifa lengur en mennirnir sem sköpuðu þær.

Það var í gegnum fyrri starfsreynslu mína innan Gillette, og á þeim stöðum, sem ég rakst, nánast fyrir tilviljun, á sögu sem var miklu eldri en ég sjálfur.

Sögu sem tilheyrði ekki frímúrurum.

Hún tilheyrði ekki heldur viðskiptum.

Hún tilheyrði Englandi.

Nafn hennar var Wilkinson Sword.

Eða kannski væri nákvæmara að kalla hana:

Lady Wilkinson Sword.

Því sum fyrirtæki skila hagnaði.

Önnur skapa sögu.

Hún hafði gert hvort tveggja.

Hreimurinn var enskur, framkoman glæsileg, stíllinn fágaður.

Hún brosti í gegnum árin sem hún bar.

Hún vissi að hún var ekki lengur ung.

Hún hafði misst léttleika æskunnar, en ekki skýrleika hugans.

Vitsmunir hennar voru enn sterkir.

Hugmyndir hennar voru enn beittar.

Í hvert sinn sem hún talaði við mig notaði hún þennan nánast rómantíska tón gamals kattar sem malar við arininn, og hún bar nafnið mitt alltaf fram með örlitlum galla:

„Fernando…“

Hún þurfti aldrei að láta kynna sig.

Hún þurfti aðeins að ganga inn í salinn.

Hún bar þunga sögunnar með sér.

Hún hafði lifað stríð, konunga, drottningar, iðnbyltingar, yfirtökur og stjórnarfundi.

Hún hafði séð menn verða ríka.

Hún hafði séð heimsveldi hverfa.

Hún hafði séð stjórnendur sannfærða um að þeir væru ódauðlegir.

Og samt var hún enn þarna.

Glæsileg.

Hljóðlát.

Bresk.

Á þeirri stundu skildi ég að sum fyrirtæki eru alls ekki fyrirtæki.

Þau eru stofnanir.

Sum tilheyra hluthöfum.

Önnur tilheyra sögunni.

Lady Wilkinson Sword tilheyrði hinum síðarnefndu.

Og ég var farinn að tilheyra, bara örlítið, henni líka.

Ferdinando